

Kürt Açılımından Anlamayız, Yoksulluktan Haber Verin!

İçeriği Yazan: [Selvihan ÇİĞDEM](#) [1] Zaman: Cts, 12/09/2009 - 06:00

Yazar: Selvihan ÇİĞDEM

Günlerdir bir türlü açılmayan sözde “Kürt açılımı” ülkede farklı kültürleri birleştirmekten öte kültürler arasında derin bir ayrılığı beraberinde getirmektedir. Ortaya atılan her fikrin arkasında onu destekleyen bilimsel veriler olması gerekir. Cumhuriyet aydınlanması da zaten bunu gerektirmektedir. Sorunun saptanması, saptanan soruna yanılışlama modeliyle yaklaşım -ki bu model Atatürk’e aittir-, eleştirel akıl ile çözüme varma; fakat görüyoruz ki ülke sorunlarına gününbirlik geçici tedbirlerle yaklaşılmaktadır. Kürt açılımında olduğu gibi.

Ortada diğer bir açılım gerektiren sorun varsa, bu sorun sorunun kaynağına ilişkin ve soruna çok yaklaşmadan baktırmaz. Sorunun kaynağına ilişkin ise etkenlerin akline Kürt sorunu değil, Kürtlük sorunu olduğu anlaşılmaktadır. Akl sorunu ise bu Kürtlüğü besleyen kayırmalar ve bunların nasıl sonuçlarına gerektiren bilmemelidir.

Günlerde böyle bir açılım ile ilgili bilimsel hiçbir uygulamada bulunmayan AKP hükümeti, bu sorunun Doğru bölgelerine siyasal, sosyal ve ekonomik açıdan yaklaşmadığı sürece açılmayacağı da bilimsel gerçektir. Fakat bu açılma geçmeden önce Kürtlük sorunuyla açılma bilmelisi yarar verir.

“Kürdistan” Teriminin Doğuşu ve Ösallığı

Kürdistan (İçin bilgi Arap yayıncılığı döneminde beşer, Selçuklulardan önce “Kürdistan” terimi kullanılmamıştır. Bu terim 12. yüzyıla Selçuklu Sultanı Sancar döneminde kullanılmıştır. İsmail’le Hamadan’ın kuzeyindeki Bahar kentini merkez olarak kabul edildiği bir

Kürdistan (İçin bilgi Arap yayıncılığı döneminde beşer, Selçuklulardan önce “Kürdistan” terimi kullanılmamıştır. Bu terim 12. yüzyıla Selçuklu Sultanı Sancar döneminde kullanılmıştır. İsmail’le Hamadan’ın kuzeyindeki Bahar kentini merkez olarak kabul edildiği bir

Osmanlılar döneminde “Kürdistan” sadece bir coğrafya terimidir. Kürtlerin daha yoğun olarak yaşadıkları belli bir bölgenin adı olarak da kullanılır. Kesinlikle bir devlet ya da beylik toprağı / ülkesi anlamına gelmez. Doğru topraklarımızın Kürdistan olarak adlandırılmasında, böyle bir yapay coğrafik adın ortaya çıkmasında geleceğı göremeyen, sığ düşünceli Osmanlı sultanlarının büyük payı vardır. Yavuz, Türkmen / Alevi etkenini kırmak için doğu topraklarında yaşayan Şafii mezhebindeki “Kurt-baba” dağı Türk boylarına “Kürt” ve doğu bölgesine de “Kürdistan” adını vermiş, bunları desteklemek için Orta Anadolu’nun Sünni Türk boylarını buralara göndererek yerleştirmiş ve yöre insanını baskı altında tutmaya çalışmıştır.

Zamanla bu bölgeye gönderilen Türk boyları da yerli halkla karışarak özümlemişlerdir. II. Abdülhamit baskı düzenini yürütebilmek için buradaki Türk boy ve oymaklarına "Kurmanço" adını takmış, derebeyliği hortlamış, onları "Kürt" olarak nitelendirmiş, korumasında olduklarını belirtmiş, gençlerini İstanbul'daki "aşiret mektepleri" dediği özel okulda yetiştirmiş ve kendi siyaseti doğrultusunda kullanmıştır. (ii)

Doğu Bölgesi'nde Kürtleşme

"Kürtlerin yoğunlukta olduğu Ortadoğu, "ulus" kavramına genelde yabancıdır. Aşiret biçimli bölünme tümüne egemendir. Bu durum da birleşmenin tek ulusa dönüşmenin önünde tarih boyu önemli bir engel olmuştur. Ortadoğu'da devletlerin tümü çok ulusludur. Kürtler, Ermeniler, Araplar ve Yahudiler özellikle birkaç devlete bölünmüşlerdir. Genel karakteristik yapı "belli bir toprak parçasında birden çok etnik grubun yaşaması" biçimindedir. Etnik gruplar yerleşim yerlerinde genelde iç içedir." (iii)

Kürdistan olarak adlandırılan bölgede türdeş bir etnik ve kültürel yapı yoktur. Aşiretler biçiminde bölünme de bu ayrılaşmaya öteden beri katkı sunmuştur. Dolayısıyla, Kürt etniğine dayalı ulus devletin kurulabileceği bir toplumsal yapı tarih boyu oluşmamıştır. Bu yapının koşulları günümüzde de oluşmuş gözükmemektedir. Kürt antropolojisi uzmanlarından Bruinessen; Kürtlerin bir ulus oluşturup oluşturmadığı ve bu ulusun kimleri kapsayacağı sorularının nesnel olarak yanıtlanamayacağı, bu sorulara verilecek her türlü yanıtın politik bir program oluşturacağı kanısındadır.

Öteden beri yönetimlerin Doğu ve Güneydoğu Anadolu'daki yanlış tutumu, bölgede Türkleşme sürecini aksatmış, Kürtleşme olgusunu başlatmıştır. Yavuzlarla başlayan Türkmen'i aşağılama ve dışlama siyaseti, inançları nedeniyle Alevi / Kızılbaş'ı da kapsamıştır. Yavuz'un danışmanlarından Kürt kökenli İdris Bitlisi'nin ustalığıyla Kürt aşiretlerinin birçoğuna özerk beylik statüsü tanınmış, böylece Kürtlerin hem siyasi hem de kültürel olarak gelişmelerine olanak tanınmıştır.

Selçuklulardan beri aşiret sistemi üzerine oluşmuş feodal beylikler Doğu ve Güneydoğu Anadolu'nun çarpıcı yapısını oluşturmaktadırlar. Bunlardan ilk Yavuz Sultan Selim'in özellikle İran'ın Anadolu'da yayılmasını kırmak amacıyla yararlanmayı devlet siyaseti durumuna getirmiştir. Bu işle de bir Kürt olan Bitlisli İdris'i görevlendirmiştir. Özel bir anlaşma ile yöre aşiret ve başkanlarına, beylerine bağışlar, haletler, sanlar, ayrıcalıklar vererek Osmanlı hizmetine kazandırmıştır. Beyler vergiden dahi bağışık tutulmuşlardır.

Bu özel ayrıcalıklarla donanan ve egemen oldukları topraklarda aşiret üzerinde özerk bir yönetim düzenine ulaşan bu beyler, Osmanlı merkezi yönetimine bağlı kalmış, savaflara katılıp asker vermiş, İran yayılması karşısında bir engel oluşturmuşlardır. Türklük etkenini egemen kılma anlayışı karşısında, Kürtlüğü egemen kılmışlar ve bölgenin Kürtleşmesini yaratmışlardır. Bölgede merkezi yönetimin sağlanamamasında etken olmuş, kendi başına buyruk derebeylikler türemiştir. Bölgede toplumsal bütünlüğün sağlanmasında bu ayrıcalıklı beyler engel oluşturmuş, uluslaşma sürecinin önünü tıkamış, sonuçlarının sıkıntısını günümüzde de çekmekte olduğumuz her türlü bölünmeye ve parçalanmaya yol açacak aşiret düzeninin egemen duruma gelmesinde temel etken olmuşlardır. (iv)

Tarihsel çerçevede Kürt kavramına genel hatlarıyla değinmiş olduk. Buradan çıkarılacak önemli sonuçlardan biri, belki de en önemlisi; aşiretlerin politika amaçlı bilerek yöneticiler tarafından beslendikleridir. Osmanlı padişahlarınca geniş yetkilerle donatılmış ve toprak bağışlanmış ağalar, Cumhuriyete geçiş sürecinde de çeşitli ayaklanmalar çıkaracaklar, hatta işi düşmanla işbirliğine kadar götüreceklerdir. Cumhuriyet döneminde feodal saltanatlarının yıkılmaması için Atatürk'ün üzerinde en fazla durduğu konulardan biri olan "toprak reformuna" her fırsatta engel çıkaracaklardır. Kurtuluş mücadelesi dönemindeki Kürt aşiretlerinin yaptıklarına geçmeden Osmanlı'nın son yüzyıldaki Kürtçülük faaliyetlerine bir göz atalım:

Dersim Olayı adlı kitabında bu konuya yer veren Baki Öz, Kürtçülük çalışmalarını şöyle

değerlendirmektedir: "... Tüm bu gelişmeler olurken Sultan Abdülhamit de kendi açısından başarı olarak nitelediği bir

Kürt politikası uygulamıştır. Aşiret anlayışları Hamidiye Alayları bu politikaları birer güç olarak ele aldılar ve başarıya gittikleri.

Aşiretler arasında yaratılan kanlı çatışmalar sonraki yıllara silinmez izler bırakmışlardır. Devleti arkalarına alan Sünni-Şafii Kürt aşiretleri birer feodal beyliğe dönüşerek devlete sorun olmaya başlamışlardır. Devlet silahlarıyla donatılan bu aşiretler "potansiyel tehlike" olmuşlardır. Bu silahlarla donanımlı aşiretler Kürt örgütlenmelerine kaynaklık etmişlerdir.

Bu alayları İstanbul'da açılan ve beş yıl eğitim veren "Aşiret Mektepleri" izlemiştir. Kendisini "Kürtlerin babası" olarak nitelendiren II. Abdülhamit bu okullarda kendine bağlı Kürt asker-sivil bürokratları yetiştirmiştir. İleride bu kimseleri kaymakamlık, paşalık, binbaşılık gibi rütbe ve makamlarla donatmıştır. Buraya alınan çocuklar tümüyle aşiret başkanı, ağa ve şeyh çocuklarıdır. Böylece ileride aşiretlerin yönetiminde söz sahibi olacak kimseleri padişah kendine bağlı duruma getirmeyi tasarlamıştır.

Bu eğitilmiş Kürt ileri gelenlerinin çocukları Batı'daki ulusçu akımlarla ilişkiye geçmiş veya bu tür hareketlerden etkilenerek "Kürt Bağımsızlık Hareketi"nin çekirdeğini oluşturmuşlardır. Bu bakımdan Abdülhamit dönemi siyaseti

"Kürt Bağımsızlık Hareketi"nin doğuşunda temel rol oynamıştır.

Bunlar Balkan Savaşları sırasında çağdaş savaş deneyimleri edinirler. Türk ve Balkan ulusçulukları örneklerini tanıma olanağı bulurlar. Devletlerarası siyaseti tanırırlar. Sünni Kürtler arasında dayanışma kurulur. Pek çok Kürt genci, önderlik olanağı yakalar. Hamidiye Alayları yoluyla pek çok Kürt askeri teknoloji ile donanım bilgisi ve bunları kullanabilme yeteneği edinir." (v)

Baki Öz yine aynı adlı kitabında Osmanlı sonrasındaki ayaklanmalara da değinmiştir : "...Tarikat ve şeyh yetkisinin damgasını taşıyan tekkeler, Kürt ulusçuluğunun birer yuvaları ve örgütlenme merkezleri olmuşlardır. Kürt kitleleriyle de yakın ilişkidelerdir. Modern ve laik devlet olma karşısında, geleneksel İslami devleti savunmaktadırlar. Devletten zaman zaman Kürt özerk yönetimi, Kürtçe eğitim, bölgeye Kürt memur atanması, yasaların şeriata göre düzenlenmesi, kadı ve müftülerin Şafii mezhebinden olmaları, vergilerin şeriata uygun alınması, bireysel çalışmada bağışık tutulanlardan alınan vergilerin Kürt illerinin bayındırlık işlerine ayrılması gibi isteklerde bulunulmuştur. Bu yollu istekler özellikle Şeyh Sait olayı öncesi yinelenmiştir. (vi)

Ajanlar, provokatörler ve hainlerse emperyalizme yardım eder, zulme karşı direnen ve bağımsızlık peşinde koşan Türkiye'yi arkadan hançerlerler. Ajan ve provokatörlerin çoğu İngiliz, Fransız, Rus, Amerikan, Ermeni ve Siyon olmalarına karşın; hainlerse bölgeden çıkmış, bilinçli veya bilinçsiz, Türkiye'nin parçalanmasına yardımcı olmuş ve emperyalizme hizmet etmişlerdir.

Milli Mücadele yıllarından beri yeni Türkiye ayaklanmalarla boğuşmaktadır. Bu olaylar katmerlenerek Türkiye'ye yeni sorunlar yaratmıştır. Doğallıkla bunların bir bölümü ekonomik ve toplumsal yapımızdan kaynaklanmaktadır. Ama bu olaylar; çoğunluk kendilerini siyasal, etniksel ve dinsel / mezhepsel görünüm altında ortaya koymuşlardır. Çoğunluğu Cumhuriyet rejimine karşıdır ve bu rejimin yerine dine dayalı bir rejim düşünmektedirler. Yani genç Türkiye daha işin başından beri rejim sorunuyla karşı karşıyadır.

Bu tür olaylarda "ulusal" bir renk egemendir. Fakat bu olayların tümünde ulusallık görüntüsü de olsa hepsinde "feodallık" ağır basmaktadır. "Ulusal" olarak yaratılmaya çalışılan hareketlerin tümü feodal çevrelerin yönlendirmesi altındadır. Kısaca Doğu'da ve Güney'de egemen olan "aşiret yapısı", bölgede tarih boyu yaratılan "aşiret düzenini" sürdürmek amacındadır. Olayların altındaki temel içgüdü budur." (vii)

Görüldüğü gibi, bu bölgede tarihsel bağları olan ve bir takım kışkırtmalar sonucu alevlenen bir sorun yer almaktadır. Bu sorunun temelleri Osmanlılar zamanında atılmış ve yeri geldikçe emperyalist ülkelerin çıkarları üzerine gün yüzüne çıkarılmıştır. Feodal düzende yaşamayı bir hayat tarzı haline getirenler ise Cumhuriyet rejimini, saltanatlarını tehdit ettiği gerekçesiyle dışlamışlardır. Milli mücadele döneminde açıktan veya gizli şekillerde örgüt kurmuşlar çıkarları doğrultusunda emperyalist ülkelere yardımda bulunmaktan çekinmemişlerdir. Mustafa Kemal bir yandan işgalcilerle mücadele verirken bir yandan da aşiret reislerinin başını çektiği Kürtçülük hareketleriyle mücadele

etmiştir.

Türkiye Cumhuriyeti kuruluktan sonra da bu sorun gündemden düşmemiştir. Çünkü yeni Cumhuriyet beraberinde eşitlik adalet, özgürlük ve demokrasi de getirmişti. Bu yüzden Mustafa Kemal'in dediği gibi "...ülke şeyhler, dervişler, müritler yuvası olamazdı." Halk kendi kendini yönetebileceği gibi kendi toprağını da işleyebilmeli; aşiret ağalarına muhtaç olmamalı idi. Bunun için de yapılması gereken tek şey

"Toprak Reformu" (1)

Toprak Reformu Yasası

1945 Toprak Reformu çalışmaları savaş sonrası ortaya çıkmış değildi. Bu çalışmaların kökenleri Cumhuriyet'in ilk yıllarına kadar uzanmaktaydı. Cumhuriyet'in en önemli ilkelerinden olan halkçılıkla yakından ilgiliydi. Halkçılığın en önemli boyutlarından kabul edilen köylünün

"mücadeleci halkçılık" (10) yoluyla onu kendine yakın hem üretken hem tüketen bir orta sınıfa küçük bir

Cumhuriyeti kuranlar bu aşamada toplumu uluslaştırmak ve sanayileştirmek için feodal ilişkileri ortadan kaldıracak bir toprak reformu üzerine çalışmaktaydılar. Toprak reformunun barış ve uzlaşma içinde, uygulanması bir yana, bu uygulamanın getireceği kargaşa ortamında tarımsal üretimin düşmesinin yaratacağı ekonomik, toplumsal ve siyasal bunalım onları kaygılandırmaktaydı. Toprağın yeni sahibi olacak köylüler, teknik konular ve işletmecilikte yeterince bilgili değildiler. Diğer toprak reformu yapılan ülkelerdeki uygulamaların gösterdiği gibi, kendilerine sağlanan araç-gereçlerin bakımı ve onarımı, ürünün saklanması ve pazarlanması, hep köylünün karşısında yabancı olduğu konular olarak çıkmaktaydı.

Bu nedenle toprak reformu uygulanmaya konulduğunda, daha önceden gerekli önlemler alınmayacak olursa, oluşacak siyasal tepkiler bir yana, tarımsal üretim düzeyinin düşeceğinin hatta tarım alanında bir kargaşanın ortaya çıkacağına bilincine varmış olan hükümet daha önceleri çalışmalar olmasına karşın, Tarım Bakanlığı'na 1935'ten 1945'e değin, tam on yıl süreyle

Çiftçi Topraklandırma Yasası'nı beklemişti

Köy Enstitüleri'nin Toprak Reformu'nun bir alt programı olduğunu iyi kavramış geniş topraklara sahip CHP milletvekilleri ilk tepkilerini mecliste Toprak Reformu'na muhalefet yaparak ortaya koymuşlardır. Gerçekten, Çiftçiyi Topraklandırma Yasa Tasarısı, 14 Mayıs 1945 günü TBMM'de görüşülürken, dönemin Tarım Bakanı Şevket Raşit Hatipoğlu; bu yasanın, Cumhuriyet yönetiminin Osmanlı döneminden kalan bir sorunu çözeceğini, Türkiye'nin yeni "siyasal yaklaşımına" yakışan bir düzen oluşturacağını ve ülkenin "siyasal geleceğini" belirleyeceğini söylemiş, İstanbul Milletvekili Müstakil Grup Başkan Vekili A.Rana Tarhan da buna: "Kamutay bu gün günlük olayların üstünde Türkiye Cumhuriyeti' kurucu inkılâp havası içindedir." (x) Sözlerini ekleyerek yasa tasarısının önemini bir kez daha vurgulamıştır.

Söz konusu yasa tasarısının 17. maddesi şöyle demektedir: "Topraksız veya az topraklı olan ortakçılar veya tarım işçileri tarafından işlenmekte bulunan arazi ve bölgede 39. madde gereğince dağıtılmaya esas tutulan miktarın kendi seçtiği yerde üç katı sahibine bırakılmak şartıyla yukarıda yazılı çiftçi ve işçilere dağıtılmak üzere kamulaştırılabilir. Bu maddelerin uygulanmasında 1. ve 16. maddelerin hükümleri işlemez, geçici mevsim işçileri hakkında, bu hüküm uygulanmaz. İşçinin geçici mevsim işçi olup olmadığını Tarım Bakanlığı belli eder." demektedir.

Bu maddeye mecliste büyük arazi sahipleri olan bazı milletvekilleri şiddetle karşı çıkarlar ve uygulamayı antidemokratik bulurlar. Hatta bu uygulamaya ön hazırlık oluşturan Köy Enstitülerini de öğretmenlere verilen geniş yetkilerden dolayı sert bir şekilde eleştirirler. Bu eleştiriler, sonunda Köy Enstitülerinin kapatılmasına kadar varacaktır ve "Toprak Reformu"nun uygulanmaması sebebiyle Doğu sorununun ekonomik boyutu günümüze taşınacaktır.

Kültürel Haklar

Buraya kadar Kürtçülük sorunun tarihsel gelişimine ve uygulanmayan Topak Reformu'na değindik. Bir de bu hareketin kültürel boyutunun olduğunu ileri sürenler olmaktadır. Kültürel boyutun ise en belirgin özelliği "anadilde eğitim ve yayın hakkı" olarak karşımıza çıkmaktadır. Buna karşılık buraya Süleyman Demirel tarafından başkanlığı sırasında Budapeşte'de Uluslararası Basın Enstitüsü Genel Kurulu'na 18 Mayıs 1992 tarihinde yaptığı konuşmanın konuyla ilgili paragrafını almak istiyorum:

"...bu gün ulus-devleti oluşturan ulusun bazı bölümleri, sadece etnik kimliklerin tanınması değil ve fakat kendi etnik devletlerini kurma olanaklarının arayışı içindedirler. Kendi etnik kimliğini aramak ve korumak her vatandaşın meşru hakkıdır, ama etnik egemenlik kurulması için çaba harcanması anayasal vatandaşlığa bir tehdit oluşturur. Ulus devletten farklı olarak ulusal devlet oluşturulması için şiddet kullanımı yoluna gidilmesi önlenemezse, etnik ırkçı devletler kurulur. Aynı husus, etnik çoğunluğun üstünlüğün sağlanması adına, sözde yabancı ve etnik kimlikleri ortadan kaldırmaya ya da dışlamaya yönelen mevcut "devlet" yapıları için de söz konusudur. Çoğunluk ya da azınlık etnik kökene göre tanımlanırsa, cüce milliyetçilik tuzağına düşülmüş olur. Bu durumda demokrasi, ağır biçimde çiğnenmiş olur; zira bu mantık çerçevesinde, tüm vatandaşlar aynı etnik gruba mensup değillerse, bunlar arasında eşitlikten söz edilemez. ...Bölünmenin sonu yoktur: kişi, başkasının farklılığından hem zevk almalı hem de buna saygı göstermesini öğrenmelidir ve farklılık ayrımcılık sonucunu vermemelidir... Her etnik grup için bir devlet kurulması olanaksız olduğu gibi bu tam anlamıyla bir ırkçılıktır; bu nedenle ırkçı ve dinsel nefret eylemleri, yabancı düşmanlığı ve herhangi bir kimseye karşılık ayrımcılık uygulanması sürekli biçimde kınanmalıdır. Devletlerin etnik farklılıkları tanımları gerektiği tartışılmaz, ama etnik farklılıkların ayrılıkçılık olmamaları gerektiği gibi, demokratik bir ülkede vatandaşın statüsünü belirleyen tek kıstas da olmamalıdır. ...bizim ulus ve milliyetçilik kavramlarımız anayasal yurtseverlik ve medeni hakların oluşturduğu kimlikten kaynaklanır. Bu çerçeve içinde kültürel kimliğin ve medeni kimliğin kişi ile devlet arasında güveni sağlayan bağ olduğunu vurgulamak büyük önem taşımaktadır. Bizim tekil bir devlet kurma konusunda vardığımız uzlaşma, ülkenin her bir köşesinden gelen kahraman erkek ve kadınların gönüllü katkılarıyla Kurtuluş Savaşımız sırasında sağlanmıştı." (xi)

Devrim şehitlerimizden Ahmet Taner Kışlalı "Atatürk'e Saldırmanın Dayanılmaz Hafifliği" adlı kitabına aldığı, Güneydoğu sorunu nedir? Kültürel ve Siyasal Çözümler Neler Olabilir?" başlıklı konuşmasında farklı ana dillerde eğitim özgürlüğüne karşı çıkmamakta, ancak bu eğitimin devlet tarafından verilmemesi gerektiğini, radyo ve televizyon yayınlarının da devlet televizyon ve radyosundan değil, özel kanallardan yapılabileceğini belirtmekte, "Özgürlük yurttaşın bir şeyi yapmasının engellenmemesidir." "Devletin görevi ulusal kültürle ilgilidir. Alt kültürle ilgili devletin yapması gereken şey yasakları kaldırmaktır. Demokrasi farklılıkları kabul eder, ama o farklılıkları kurumlaştırarak bir ayrılık ögesi haline getirmek ne demokrasinin işlevi ne de kimsenin yararınadır." demektedir.

Çözüm için;

Bu ülkede açılım gerektirecek bir Kürt sorunu yoktur. Çözüme kavuşturulacak Kürtçülük sorunu vardır. Kürtçülük sorunu ise oy toplama uğruna altı dolmayacak boş sözler vererek, suyu olmayan köylere ahırlarda çürümesi için çamaşır makineleri götürerek, çuval çuval kömürler dağıtarak halledilmez. Ülkenin ulusal bütünlüğüne zarar verecek, terör örgütüyle masaya oturmak ve onların meclisteki uzantıları siyasetçilerle gizli görüşmeler yaparak Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş felsefesine aykırı sözler vermek hiçbir sorunu çözmeyeceği gibi birçok sorunu da beraberinde getirecektir. Öyle ki bu sayede her fırsatta iç işlerimize burunlarını sokan AB'ye ve ABD'ye de kışkırtıcı faaliyetlerini artırmada gün doğmaktadır. Kendi içlerindeki yasadışı örgütleri tanımayan bu ülkeler bizi bunu yapmamız için zorlamaktadır. Hem de bu ülkenin nasıl kurulduğunu bir tarafa itmimizi isteyerek.

Bu konu bizim kendi iç işlerimizi ilgilendirmektedir. Çözüm yolu da ancak ulusal devlet politikasıyla olmalıdır. Elbette Kürtçülük sorunu ile ilgili yapılması gerekenler vardır. Bunun başında da ekonomik

sorunları gidermek gerekir. Devlet ülkenin doğu bölgesine yatırım yapmalıdır. Bu sayede bölgeler arası kalkınmışlık farkı da ortadan kalkacaktır. Fakat bunun gerçekleşmesi de bazı şartlara bağlıdır: 1. Köy Enstitüleri yeniden canlanacak 2. Toprak Reformu yapılacak. Ulusal bütünlüğü bozmayacak nitelikte etnik ve kültürel özgürlükler anayasayla güvence altına alınmalıdır. Bütün bunlar ütopya değildir. Yapıldıkları takdirde ne PKK barınabilecektir ne de emperyalistlerce Kürtçülük faaliyetleri ateşlenecektir.

Kürt açılımı hakkında ne düşünüyorsunuz, sorusuna Mardinli bir kadının verdiği cevap gerçekten düşündürücü: “Biz açılımdan anlamayız, yoksulluktan haber verin.” İşte Türkiye gerçeği. Onlar kimseden açılım beklemiyorlar aslında. Tek istedikleri daha iyi şartlar altında yaşamak. Kendi ülkelerinde her türlü şekilde ulusal birleşmeyi kabul eden Avrupalılar neden bizim etnik bölünmemizi bu kadar istiyor, diye bir durup düşünmek lazım. Açılım yapıyoruz diye neleri kapatıyoruz, sormak gerekli. Bunun için de ulus bilincine erişmiş politikacılar olmalı.

Kurtuluş Savaşımızı hangi şartlarda kazandığımızı unutmamalı ve ona göre davranmayı boynumuzun borcu bilmeliyiz.

Dipnotlar

[1] Mironitzky, “Kürtler” İst. Ans. C.VI, s. 1387; Nazmi Sengün Çiğdem ve Gönyelişçi Anadolü'de Türk Beylikleri, Türk Kültürünü Araştırma Enstitüsü, yay. Ankara 1982, s.18

[2]Finkel (1979), s.144 v.d. 199 v.d.

[3]Kutunmaz, s.335

[4]Öz Balı, “Derdim Olaylar” Can Yay. B. Basım (2008) s.45,46

[5]Robert Olson-Kurt Milliyetçiğin Kaynakları ve Seyri Sali İyem Öge yay. Ankara 1992, s.33 v.d.

[6]Ölken (1982) s.33 v.d. , 74 v.d.

[7]Öz Balı, “Derdim Olaylar” Can Yay. B. Basım (2008) s. 96,98,100

[8]Öğütçüoğlu, “M33 Şef ve Zıval” Dönüm, CIII/V No:2 Aralık 1978, s.43

[9]Öğütçü, Savaşçılık ve Ulusçuluk Sürecinde... 329,330,335,336

[10]Baz. Ayın Tarih: No 128, s.29-33, TBMM TD. D. VI, C:17 54.8 0.1. A: 60-63

[11]Taner Puler “Kültürel Hedef: Dünya Geli Uygulamalar ve Türkiye İçin Bir Model Önerisi” Gündoğdu yay. (1996) s. 137-138

Yorumlar

iletisim@PolitikaDergisi.com

• [Güncel](#) [2]

Kaynak URL (19/05/2024 - 04:14 tarihinde yazdırıldı):

<https://www.politikadergisi.com/makale/kurt-acilimindan-anlamayiz-yoksulluktan-haber-verin>

Bağlantılar:

[1] <https://www.politikadergisi.com/pd-uye/selvihan-cigdem>

[2] <https://www.politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/guncel>